

Вестникъ на ученицитѣ отъ Шуменска учебна околия

Излиза всеки месецъ.

Редактира комитетъ отъ
учители.

Броя 1 левъ

Ръкописи и суми се
изпращатъ до
Срѣд. директоръ -
Шуменъ.

Н а р а б о т а .

Мина знойното лѣто. Отлѣтѣха бързо и неусетно хубавитѣ, безгрижни топли лѣтни дни!

Навѣнъ е есень. Най-често виждаме намръщено небе, пожълѣли листа и посивѣла земя. Не се чува вече гласътъ на пойнитѣ птички. Въ полето сѣячътъ, надвесенъ надъ черната земя, хвърля за посѣвъ златни зърна. Земята ги поглъща и запазва, за да покаратъ отъ тѣхъ тежки класове. Дарътъ на майката земя стократно ще възнагради презъ идното лѣто сѣяча за непосилния му трудъ!

Въ училището е хладно. Чувстваме нужда отъ топлината на печката. Вратитѣ на училището сж широко отворени. Децата на групи се отправятъ къмъ тѣхъ въ ранна утринъ. Звънливи другарски гласове изпълнятъ коридоритѣ и класнитѣ стаи на училището. Училищниятъ звънецъ подканва редовно за работа и отмора. Почнаха учебнитѣ занятия, почна работа!

Подобно на сѣяча, учителътъ въ училището засѣва въ душата на своитѣ ученици най-хубавитѣ семена, които е откърмилъ въ себе си. Той говори и учи за добро. То трѣбва да поникне въ душитѣ на ученицитѣ, да пустне здрави и дълбоки корени и да даде изобилна жетва, подобно на тежкитѣ класове

— дара на сѣяча! Това ще стане само при повече послушание и повече работа!

Трудътъ е най-важното условие за благополучието на човѣка. Само чрезъ труда човѣкъ може да бжде полезенъ на себе си, на близкитѣ си и на Родината си. Последната ще бжде мощна, само когато има трудолюбиви чедра. Безъ трудъ животътъ на човѣка е жалко съществуване.

Но, бждещето на човѣка зависи и отъ неговитѣ другари. „Съ каквито се събирешъ, такъвъ ще станешъ“, казва народната поговорка. Само добриятъ и трудолюбивъ другаръ може да бжде полезенъ, защото трудътъ на ученика — работене върху уроцитѣ, четене полезни книжки и др. ще обогати душата му и ще направи да поникне въ нея доброто.

Ето единъ много-добъръ другаръ, който ви посещава въ този моментъ. Той ще ви насочва къмъ доброто, къмъ труда и послушанието. Този другаръ е новото детско вестниче „СЛЪНЧО“! Той ще осветлява душитѣ и ще ги сгрѣе къмъ работа и добро. На работа къмъ благополучие, на работа за доброто на Родината!

Ил. Русевъ,
Шуменски Окол. Учил. Инспекторъ

Слънчева пѣсень.

Слънце златно
благодатно
две деца погали, —
две челца
катъ слънца
сънь дълбокъ заспали.
Слънчо милъ
подранилъ
златенъ дискъ люлѣ
и презъ смѣхъ
той на тѣхъ
тихичко имъ пѣе:

Хайде, мили,
съ пресни сили
вечъ отъ сънь станете,
къмъ наука
за сполука
дружно вий литнете.
И въ школото
срѣдъ селото
родни пѣсни пѣйте,
тамо всички
като птички
братски си живѣйте!

П. Ивановъ — Лунинъ.

Заветитѣ на народнитѣ будители.

Тъкмо тогава, когато всички върваха, че българскиятъ народъ е изгубилъ духовния си ликъ, обезличилъ се е като народъ подъ гнета на петъ-вѣковното турско робство, изъ недрата на великия Балканъ, отъ кървитѣ, сълзитѣ и страданията на измъчената българска майка се родиха легендарни синове, които съ гранитната си обичъ къмъ родъ и родина прогониха мрака. разкжсаха веригитѣ на тежкото робство и утвърдиха духовната и политическа свобода на България. Тѣзи легендарни синове сж нашитѣ първи учители, нашитѣ народни будители.

Паисий, Софроний, Бронъ, Раковски, Левски, Ботевъ — имена свѣтли отъ тъмна епоха, сж гордостъ и слънчева радостъ на българското юнашко племе. Бунтовни синове, схванали миналото величие и голѣмитѣ нравствени сили на славния български родъ, — не спрѣха ни предъ огъня, ни предъ меча, нито предъ бесилката, за да покажатъ на млади и стари, на бедни и богати, на близки и далечни по свѣта, какъ трѣбва да се боримъ и мремъ за свободата и бла-

годенствието на Родината. Обичята къмъ българския мъченически народъ, любовта къмъ скжпата РОДИНА сж единичкитѣ духовни сили, които сж ги вдъхновявали и карали съ огнено слово и духъ крилатъ да бродятъ отъ село на село, отъ градъ на градъ, за да будятъ националното съзнание, за да разпалватъ свещения пламъ на любовта къмъ родъ и роденъ езикъ.

„Българино, знай своя родъ и езикъ!“ е първиятъ и последенъ зовъ на Отца Паисия къмъ българския народъ, къмъ градушитѣ български поколѣния. И има ли нѣщо по-свето отъ тоя сърдеченъ зовъ, отъ тоя свещенъ заветъ? Не! Нѣма нищо по-свето, по-скжпо отъ обичята къмъ родната земя, къмъ родната речъ. Тя е свещениятъ залогъ за съществуването на всѣки народъ.

Годинитѣ, които живѣемъ, ни налагатъ все повече и повече да си спомняме заветитѣ на народнитѣ будители, да ги направимъ наше знаме, нашъ кумиръ, да живѣемъ трезво и мъдросъ тѣхъ, за да пребждемъ въ вѣковетѣ.

П. Ивановъ — Лунинъ.

Сбогомъ.

Сбогомъ, съ здраве, щърко шаренъ,
сбогомъ и на добъръ часъ!
Бѣше ни приятель харенъ,
но вечъ бѣгашъ ти отъ насъ!

Тукъ настана кална есень,
всичко се съ слана покри;
нигде се не чува пѣсень —
тегота навредъ цари . . .

Много здраве, щърко мили,
на горещитѣ страни!
При арапчетата малки
ти за насъ си пакъ спомни!

Но, когато Слънчо грѣйне
и по нашитѣ мѣста,
донеси ни, щърко шаренъ,
пѣсни, радостъ, пролѣтътъ! . . .

Недѣлчо Тинчевъ.

Разлжна.

Недейте си ходи,
птички леокрили,
недейте увѣхва,
о, цвѣтенца мили!
И вие, листенца,
спрете, не капете,
че съ сълзи очитѣ
пълнятъ се и дветѣ!
Немога понесе
тежката разлжка —
сърдцето ми клето
скубе се отъ мжка!
Недейте си ходи,
никой ви не мрази!
О, какъ ще прекарамъ
зимата безъ вази!

В. Молловъ.

На чунбина.

Листъ гората рони,
юнакъ заминава,
съ близки и далечни
тжжно се прощава,
Че гурбетъ го чака,
тежккъ, неповоленъ —
мжчно се живѣе
срѣдъ тежка неволя.
Листъ гората рони,
тжжна есень иде —
момко заминава
въ дълечна чужбина . . .

Симеонъ Мариновъ.

Слънце.

Слънчице засмѣно,
слънчице добричко,
все къмъ тебъ протѣгамъ
малкитѣ ржчички!
Шомъ лжчи изпратишъ
заранъ въ одаята,
радостно ми става,
свѣтличко въ душата.
Почвамъ да си пѣя,
книжкитѣ разтварямъ,
всичко ми е леко —
уча, преговарямъ! . . .

Весла Паспалеева.

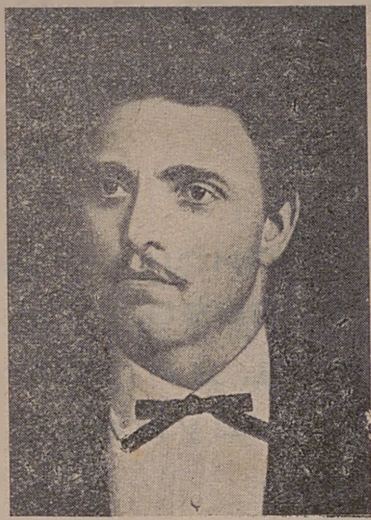
ЖИТНО ЗРЪНЦЕ.

Пжтува облакъ снѣженъ,
лети надъ планината
смълчани, съ тиха радостъ
очакватъ снѣгъ полята.
И всѣко житно зрънце
снѣжинкитѣ жадува —
на топличко въ земята
да спи и да не чува,
Какъ виятъ зимни хали
и пукатъ ледоветѣ —
подъ губернитѣ бѣли
то студъ не ще усѣти.

Весла Паспалеева.

Големи Българи

отъ П. Иванов—Лунинъ

Василь Левски

На 1 ноември 1937 година българският народъ със радостъ, гордостъ и възторгъ ще отпразнува по най-тържественъ начинъ 100-годишнината отъ рождението на великия апостолъ на нашата свобода — **ВАСИЛЬ ЛЕВСКИ**. А кой не е слушалъ вълшебни приказки за неговитъ безбройни и безстрашни подвизи?

Великъ синъ на племето ни, роденъ въ годинитъ на тежкото петъ-вѣковно робство, отрасълъ всрѣдъ вихъра на бунтовната мисълъ за смъртъ или свобода, Левски не се спрѣ нито предъ огъня и меча, нито предъ бесилката и смъртъта, за да изпълни вѣрно и честно дѣлга си къмъ освободителното дѣло. Свободата на българския

мжченически народъ бѣше за него най-светото нѣщо въ свѣта и поради това, още отъ ранни младини, съ вихъра на пламенното си сърдце посвети живота си на искрена служба къмъ нея. Могщиятъ му духъ не можеше да трае страшнитъ турски злодейства и за това хвана Балкана, развѣ знаме бунтовно и седемъ години безъ уплаха и тревога, съ сѣйна усмивка и пѣсень юнашка на уста, той преброди родината на длъжъ и ширъ, за да буди националния духъ и поведе поробенитъ си братя къмъ смъртна борба съ вѣковния врагъ. Преброди я, драги деца, и мжката бѣ радостъ за него, отровата — сладка напитка, защото знаеше, че само чрезъ без-

користна и вѣрна служба къмъ народа, ще преуспѣе светото освободително дѣло!

Но най-сетне, на 1873 година, турскитъ усилия и подкупи постигнаха пъклената си цель. При Какринското ханче, безсмъртниятъ апостолъ на свободата ни бѣ заловенъ отъ турскитъ войници. Измъченъ и изтерзанъ отъ жестокостъта на турцитъ и подлостъта на неговия предатель-българинъ, то й увисна на черното бесило всрѣдъ София съ смърнобледенъ ликъ отправенъ къмъ Витоша, която още разнася юнашката му пѣсень и ни шепне презъ мждростъта и смъртъта му да бждемъ вѣрни и честни синове на родната земя и да служимъ съ великото себеотрицание на най-чуждия й синъ.

Днесъ, когато цѣлокупниятъ български народъ празнува 100 години отъ рождението на най-имения си синъ — **Левски**, — нека преклонимъ глава предъ свѣтлата му паметъ, предъ гранитния му духъ и си дадемъ вѣрна клетва да обичаме родината си, тъй както я обичаше той!

Йорданъ Йовковъ

На 15 октомври тази година почина най-великиятъ, най-талантливиятъ български писателъ — **Йорданъ Йовковъ**.

Увѣренъ съмъ, че вие, драги ученици, не почувствувахте оная огромна мжка, оная безгранична скръбъ, която залѣ сърдцето и душата на българския народъ въ деня, когато, ведно съ тжжната пѣсень на пожълтитъ есенни листа, се разнесе вѣстъта за трагичната смъртъ на оня вдъхновенъ пѣвецъ на родната земя, който презъ всичкитъ дни на живота си пѣ за любовъта къмъ родъ и родината!

Българскиятъ народъ и чаровната българска земя за него бѣха светини, къмъ

бляска на които зовѣше млади и стари, бедни и богати за поклонение. Сърдцето му жадуваше да види народа ни благоденствующъ а земята ни — райска. И за това, всѣкога ни учеше на възвишенъ и чиста любовъ къмъ народа, къмъ трудъ, истина и човѣчностъ. Чрезъ обичъта къмъ труда, истината и човѣчностъта, чрезъ искрената и беззаветна любовъ къмъ родното огнище, къмъ скжпата родина и народа й, вѣрваше той, човѣкътъ се преражда и става достоенъ синъ на племето си. Като такъвъ живѣ той и като такъвъ умрѣ!

с. Воловъ, 22. X. 1937 год.

Ринчо-Минчо.

СЛЪНЧОВА НЕВѢСТА

Неизброими били богатствата на Яниния мжжъ, но неизказана била мжката, която разяжда сѣрдцето й, гонила съня отъ очитъ й. Яна нѣмала рожба отъ сѣрдце. Де не ходила, какво не правила, кого не питала. Нѣма и нѣма! Господъ билъ заключилъ сѣрдцето й, поради майчини клетви.

Дружкитъ й се изженили, отгледали мжжки рожби и ги пратили на школо, а хубава Яна люлка не залюлѣла!

Единъ день, циганка нѣ каква, черна, грозна и умразна, й казала:

— Не жали, не изплаквай ваклитъ си очи. Стани сутре рано, иди край рѣката, намѣри бѣлъ мряморенъ камъкъ, повий го въ коприени пелени, обвий го съ златенъ поясъ и го носи 9 месеци до сѣрдцето си. После го сложи златната люлка люлѣй го три дни и три нощи, до като камъкътъ проплаче. Детски глѣчъ ще изпълни високи-

тъ ви кжщи, широкитъ ви двори. Ако те лъжа, да не харосамъ, бѣлъ день да не видя!

Радостъ и надежда пропѣдили Янинитъ черни мжки и кахъри. Усмивка цвѣнала на хубавото й, като на икона, лице.

— Охъ, бабо, ако имамъ рожба, ще те надаря съ имане неброено, но, ако ме лъжешъ само, за да ме тешишъ?

— Баба не лъже, господарке. Азъ пакъ ще дойда. Сбогомъ, бабината златна булка.

Циганката, както дошла изподъ земя, тъй се и загушила.

Цѣла нощъ не мѣгнала хубава Яна. Пѣтли следъ пѣтли пѣли и замлѣкнали, таласъми продили и пребродили, тя, отворила очи, незаспивала.

Рано, рано Яна станала, измила се, тихо се Богу помолила и трѣгнала за рѣката, сподирена отъ робинка влахинчица

Намѣрила камъкъ, повила го, носила го до сѣрдце си 9 месеци. Сладка радостъ и надежда топили 9 месеци студения, бѣлъ камъкъ. Яниниятъ мжжъ, джелепинътъ Йонко, като се завърналъ отъ печали изъ Цариграда, й донесълъ поржчаната при башъ коюмджия златна люлка. Деветъ месеци Яна носила камъка, деветъ месеци чакала за люлката. Сега, тя сложила камъка въ нея, залюлѣла го и запѣла. Люлѣла и пѣла три дни и три нощи. Капка вода не накувала устата й, хапка хлѣбъ не наситила глада й. Презъ ношитъ, робинката до нея, товаръ борина изгорела, да й свѣти. Пѣла Яна и нареждала:

— Жлю ми жлю, бѣлъ камъкъ, ако ми станешъ момченце, ще ти именце кръстиме, хубаво име Иванчо. Ако ми станешъ момиче, ще ти именце кръстиме, хубаво име Грозданка. Да си на име грозница, да си на лице — царица.

Призори, на четвъртия день, камъкътъ проплакалъ. Радостъ изпълнила измъче-

ното Янино сѣрдце, сълзи маргаритъ напѣлнили очитъ й. Тя имала вече детенце!

Когато развила пеленитъ, бѣлиятъ студентъ камъкъ се билъ обвърналъ на малко, розово детенце, хубаво като слънцето.

Яна го притиснала до гърдитъ си. Непозната велика радостъ изпълнила Яна, като че ли криле соколови й израсли.

Когато тя прегърнала своята малка щерка, свѣтътъ й се видѣлъ по-хубавъ, небето — по синьо, цвѣтъта — по миризливи, птичкитъ — по-гласовити. Тя галила, цѣлувала малкото детенце, а едри радостни сълзи маргаритъ капали отъ ваклитъ й очи по скутоветъ, отъ тамъ — по земята.

Много добрини сторилъ джелепъ Йонко; църкви строилъ, манастири подновилъ, изгорени отъ агарянци. Велика, превелика била и неговата радостъ, че си иматъ рожба.

Яна не вѣрвѣла, а хвърчала. Шетала и пѣла. Робинчица люлката люлѣла, ти-

хо пѣсень пѣла.

Плѣзнали хора съ плоски, пѣлни съ червено вино, да канятъ за кръщение. Ходили тѣ презъ деветъ рѣки и планини, канили отъ деветъ села, а отъ десето то — кумове и кръстникови.

Много крави ялови, много овни виторожки, много дребни агънца, по много пещи киселъ хлѣбъ, неброени бѣчви вино и люта-върла ракия погълнали поканинитъ. Пѣсни и радостни викове стигали до небето. Деветъ дни подредъ слуги и слугини, роби и робини наливали вино и ракия. Кавалджии и гайдарджии веселили сѣрцата на гоститъ. Земята проплакала отъ хората и ржченицитъ имъ. Когато тѣ си отишли, по деветъ години не можли да дойдатъ на себе си отъ ядене — пиене, отъ пѣсни и игри.

Презъ това време, Грозданка растѣла бѣла и червена, хубава, хубава, за чудо и приказъ.

(Следва)

Н а ш и с в ъ т и н и .

Плиска — столицата на българските ханове.

Автомобилът тихо се промъква из улиците на града, но по полето той лети. Шосето, като бела лента, се разгъва предъ и подъ насъ. Километрите бързо се нижатъ. Навлизаме гара Каспичанъ. Минаваме презъ

главната улица и тръгваме за село Плиска. Излезли на полето, ние го виждаме цялото въ зеленина. Надъ него се виятъ тънки, синкави пушечета. Студено е Навлизаме въ тихото село. Яга гжски бѣгатъ съ вѣкъ

отъ автомобила.

Чисто, спретнато село. Започната, почти изкарана, голѣма сграда — читалище, голѣмо ново училище, говорятъ за духовни интереси на селяните. Вънъ, до селото, училищна овощна

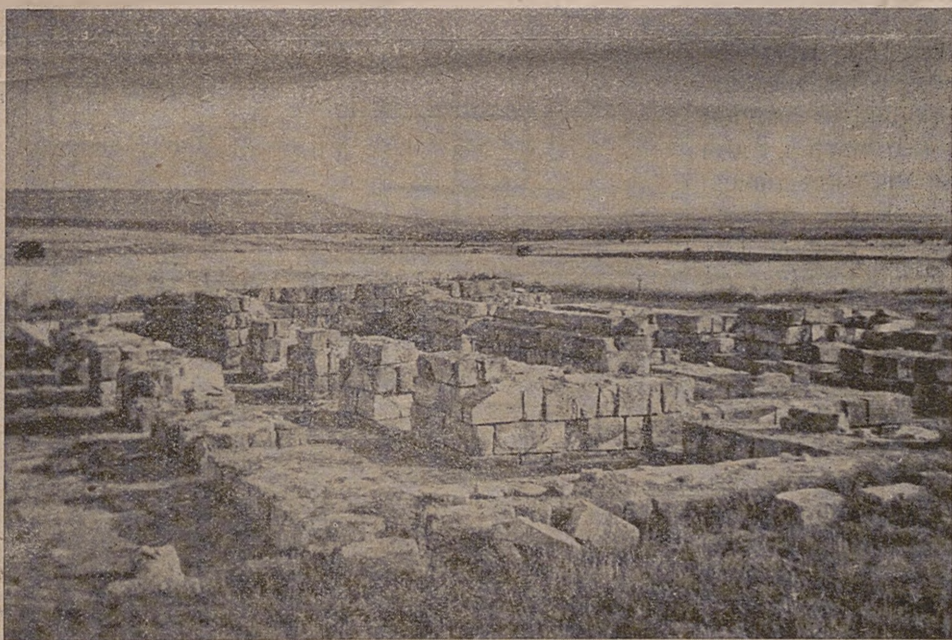
Една отъ кръглите кули

градина — показалецъ за добро стопанисване.

Бързаме. Два километра ни дѣлятъ отъ старините.

Автомобилътъ с п и р а предъ източната, главна порта на каменната крепостъ — ограда. Отъ две

тѣ страни по две четвъртити кули за стражата. Стените, градени отъ голѣми каменни блокове, сж широ-

Голѣмиятъ дворецъ

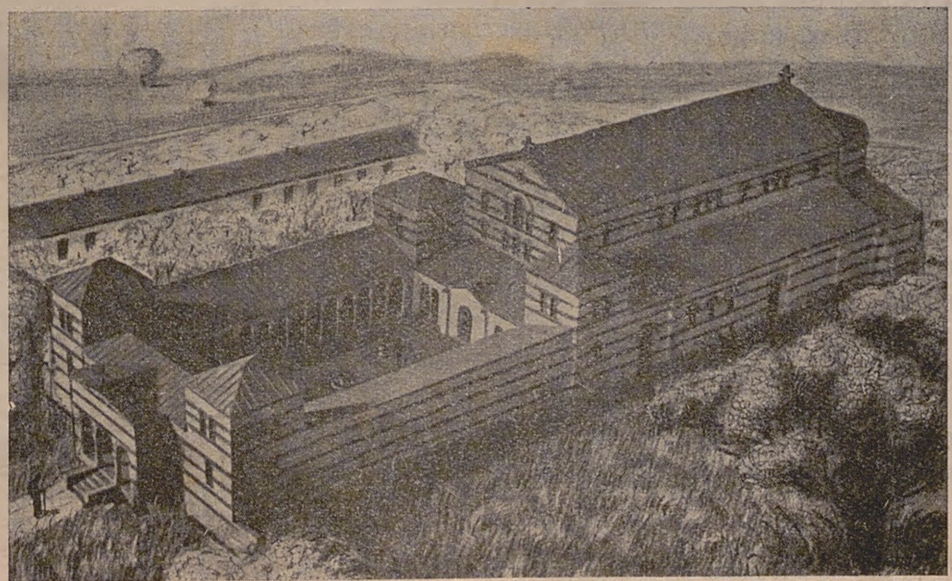
ки 2'6 м. Ясно личатъ по тѣхъ мѣстата, гдето е било поставено мандалото за залостване вратата.

Каменната крепостъ има форма на неправиленъ че-

тирежгълникъ. Въ срѣдата на всѣка негова страна има по една врата, все помежду 4 кули. На жглитѣ има по една кръгла кула. Между вратата и кръглите кули има

други — петожгълни. Всичко градено съ голѣми каменни блокове. Крепостта заема едно пространство отъ 23 кв. километра.

Презъ източната врата

Монастирската църква възобновена отъ архит. Рашеновъ

тръгваме за голѣмия дворецъ, или тѣй наречената тронна палата — целта на нашия излетъ.

Грамадна по размѣри, оскатена, разрушена, тя още вдъхва почитъ и почуда. Ако каменните блокове биха могли да говорятъ, кой знае какво биха ни разказали. Тѣ, навѣрно, биха ни разказали за славните подвизи на Крума, за миролюбие и строежите на Омортага, за предания Исбулъ, за Методиевите ученици, намѣрили убежище въ Плиска. Блоковете сж чували победни викове, стенания, вопли. Пламъци, люмнали по волята на самозабравлява се Никифоръ, сж ги лизали и разтопили оловните имъ свръзки.

Вѣкове минали, земята ги скрила, а сега кирки и лопати ги изваждатъ на бѣл свѣтъ, за да пишатъ учениците ни златни страници на нашата история.

Подъ ръководството на Кр. М. ягевъ, уредникъ при Народ. археологически музей, съ съдействието и средствата на дружеството „Българска старина“, земята ни разкри основите на Крумовия дворецъ, опожаренъ презъ 811 год. отъ Никифора. Този дворецъ е билъ нѣщо величествено, грандиозно. Върху частъ отъ неговите основи е съградена тронната палата, която буди очудвания по своите размѣри и масивенъ строежъ.

Стариге хроники ни разказватъ, че Никифоръ, възхитенъ отъ Плиска, намислилъ да направи градъ отъ нея, който да нарече на свое име. Заслѣпенъ отъ суета, пропитъ отъ мѣстъ, той тръгва за Сердика, като огънь чертае неговите следи. Сждбата на горделивите била винаги горчива. Никифоръ не видѣ вече Византия.

До тронната палата е дворцовата църква. По-рано капище, следъ приемане на християнството отъ българите, тя остава пакъ Божи домъ, пригодена вече за новите нужди.

Нейните размѣри сж грамадни, строежътъ е съ сѣщитѣ голѣми каменни блокове.

По-настани сж „Малкия“ дворецъ и новоразкопаната боярска кжца.

„Малкъ“ дворецъ, а е тѣй голѣмъ, като че ли е дѣло и жилище на циклопи.

По засланъ съ камъни, съвършено запазенъ пѣтъ, дѣлъгъ 1,100 м., вървимъ

за монастирската църква, вънъ отъ каменната крепостъ. Минаваме край водопроводъ, навѣрно сжщия за който единъ старъ надписъ ни разказва, че билъ направенъ отъ кавхана Исбулъ и подаренъ на ханъ Омуртагъ. Велико дѣло, достойно за великъ господаръ.

Монастирската църква е била великолепа по видъ, грамадна по размѣри. Облицована извътре съ мраморни плочи, нейния таванъ се е подпиралъ отъ 16 мраморни колони, на които сж били издѣлбани имената на градовете, превзети отъ Симеона.

Когато неговиятъ огненъ мечъ чертаелъ границите на България, длѣтото на нѣкой каменодѣлецъ е дѣлбало по тѣхъ имената на крепостите, превзети отъ царя писателъ

Методиевите ученици, навѣрно, тукъ сж отправили за пръвъ пѣтъ молитви на славянски езикъ, като сж намѣрили приемъ въ България.

Надъ църквата, „Българска старина“ е откритъ и разчистенъ единъ кладенецъ, който разквасвалъ устата на българските воители и монаси. Тоя кладенецъ и сега предлага студената си вода на посетителите

Вѣкове минали, но и до днесъ българската майка земя, чрезъ него, влага животелни струи у своите чеда.

Връщаме се. Предъ насъ харизонтътъ е широкъ. Вдалечините сж „Девташларите“, легнали изъ полето въ своите стройни редици. Прѣснати на около, като върни стражи, тѣ стоятъ тамъ, кждето преди вѣкове сж били побити. Тѣхната тайна и до сега още не е разкрита. Нека се надѣваме, че единъ денъ и това ще стане.

Групата ни върви. Чуди се, сподѣля мисли. Най-напредъ върви водачътъ ни — неуморимиятъ г. Иванъ Молловъ, който много отъ времето си е посвѣтилъ на Плиска и нейните старини. Чрезъ неговите очи ние виждаме това, което не можемъ да видимъ съ нашите собствени.

Минаваме земления окопъ. Задъ насъ остава селото. Старините се белѣятъ въ далечината. А каква ли е била нѣкога Плиска — столицата на бѣлг. ханове?

В. П

ХРОНИКА

Празникътъ на Червения кръстъ се отложи за 7. XI. т. г. поради смъртта на Н. Пр. Митрополитъ Симеона.

На 31. X. и 1. XI. т. г. въ

града ще стане съборътъ на ученическите християнски дружества въ Шуменска областъ.

Известната писателка Г-жа Паспалеева, която живѣе въ града, ще сътрудничи на вестника ни.

Творби на малките.

Случка изъ детинството ми.

(съчинение)

Лѣтувахме въ красивото подбалканско село Острецъ. То се намира въ политѣ на Юмрукъ-Чалъ и Мара-Гидикъ — величествени балкански върхове, покрити цѣла година съ снѣгъ. Наблизо се намира височината Острецъ. Единъ день ние решихме да се качимъ на върха, за да хвърлимъ отъ тамъ погледъ на красивата балканска котловина.

Хубавъ юлски день. Слънцето едва се показва задъ хоризонта. Ние, група лѣтовници, потеглихме. Напраздно селянитѣ ни увещаваха да се откажемъ, защото изкачването по Острецъ било много трудно и дори невъзможно. Ние стояхме на своето решение. Взехме закуски и тръгнахме. Всички бѣхме весели и доволни. Съ пѣсни и ура стигнахме до срѣдата на височината. До тукъ изкачването бѣше доста трудно, защото нѣмаше никаква пѣтека, нито дрѣвчета, о които да се хванемъ. Имаше само дребна жилава растителност, която ни бѣше опора. А височината бѣше много стрѣмна. Голѣма бѣше нашата изненада, когато забелязахме, че по-нагоре нѣмаше никаква растителност. Ние пълзѣхме нагоре на четири крака, изхвърлихме пакетитѣ закуски, докато най-последно уморени и запъхтени спрѣхме. Невъзможно бѣше да продължаваме. Краката

се хлѣзгаха назадъ, а ржцетѣ нѣмаше за какво да се залавятъ. Ни назадъ, ни напредъ! Голѣми и малки, всички се отчаяхме. Азъ бѣхъ ученичка отъ I отдѣление и се разплакахъ. Всички желяхме да се върнемъ, но нѣмаше какъ. Още малко, и щѣхме да се търкаляме като камъни надолу. Не се чуваха вече никакви пѣсни, а само „охъ“ и „ахъ“. Съ неимовѣрни усилия, заловени о камъчета и тревички, съ рискъ да се търкулимъ, домъкнахме се до една полянка близо до самия връхъ. Тамъ съ облекчение си отдѣхнахме и обмислихме, какво да правимъ по-нататъкъ. Да се качваме на самия връхъ, бѣше невъзможно, защото височината бѣше много стрѣмна и съвършено гола. Трѣбваше да се върнемъ, ала нѣмаше какъ. За щастие, въ лѣво забелязахме по-удобна пѣтека, обрасла тукъ-таме съ малка растителност. Едва се домъкнахме до тамъ и следъ това се спуснахме внимателно надолу. Изпокжсани и страшно изморени, едва се домъкнахме въ политѣ на Острецъ. Дълго време чувствувахъ болки въ краката.

И до сега не мога да забравя този труденъ и опасенъ излетъ.

Анка Горанова
II а кл. II Шум. прог.
„П. Воловъ“

Есень.

Хладна есень вечъ дойде,
топло лѣто отлетѣ,
нѣма вече птича пѣсень,
нѣма пѣсень въ тѣжна есень!

Само вѣнъ дѣждѣтъ потраква,
тѣжно лѣтото оплаква;
изъ нависналитѣ клони,
вѣтърѣтъ листата рони.

Долу горе по баири
чуйте вече есень свии,
свии нѣкжде низъ друма
изъ изсѣхналата шума.

По полята, по горитѣ
изповѣхнаха тревитѣ.
Колко тѣжно е презъ есень,
щомъ катъ нѣма нийде пѣсень!

Мара П. Каракулакова III. в. кл. II. шум. прог.

Есенно утро.

Мрачно есенно утро. Мразъ. Дѣждъ. Калъ. Гжста мъгла. Слънцето, като малко дете, ту лениво отваря очи, ту пакъ ги затваря, като че ще заспи въ скута на майка си. Нѣма кой да го събуди. Птичкитѣ далечъ на югъ заминаха, като оставиха гнѣздата си, като малки сирачета. Въ тая ранна утринъ тукъ

— таме се мѣркатъ запустѣлитѣ силуети на тѣжни оголѣли дървета, навели клоне, като че оплакватъ изминалитѣ лѣтни дни и сподѣлятъ тѣжната си съдба съ тая на рѣдко прехвъркващитѣ, премръзнали, осиротѣли врабци. Мрачна утринъ!

Рина В. Петрова

Лѣтната ваканция.

Дойде най-последно дългоочакваната лѣтна ваканция. Разпуснаха ни. Преди да ни раздадатъ ученическитѣ книжки, се роди престолонаследникътъ на България. Голѣма радостъ бѣ за всички — за цѣлъ народъ. Въ честъ на престолонаследника ни повишиха бележитѣ съ по една единица.

Следъ като ни раздадоха книжкитѣ, азъ отидохъ на шуменската колония „Висока поляна“. Тамъ, срѣдъ красивия балканъ, срѣдъ просторъ, слънце, игри и весели другарки, прекарахъ двадесетъ и петъ дни много весело. Дойде време да се връщаме въ прашния градъ. Много доволна се завърнахъ.

Следъ една седмица азъ се качихъ на влака и потеглихъ за София. По пѣтя минахъ край красиви мѣстности. Минахъ и край рѣка Искъръ. Сребропѣнеститѣ му вълни се плискаха въ камънитѣ и лудо се гонѣха. А ето и Стара-планина! Гордо и величествено издигаше тя върховетѣ си, като че се стремѣше да достигне слънцето. Голи страхотни чуки се бѣха навесили надъ насъ, като че всѣки моментъ ще паднатъ. По-нататъкъ се виждаха китни гори съ вѣковни дървета, между които страховито се провираха малки рѣчички и поточета. Една по една тия картини изчезаха отъ очитѣ ми.

Стигнахъ въ София. Поседѣхъ нѣколко дни въ столицата, а следъ това отидохъ въ „Овча купелъ“. Често излизашъ изъ София. Ходихъ въ Зоологическата градина, кждето видѣхъ най-различни животни. Видѣхъ двореца на царя и други здания. Най-много ми се хареса величествената Витоша. Всѣкога предъ погледа ми се изпрѣчваше тя, ту облѣна отъ слънце, ту обгърната съ тежки, оловни мъгли. Изкачвахъ се по стрѣмнитѣ ѝ пѣтеки, вдишвахъ отъ горския ѝ въздухъ. На всѣкжде свежестъ и красота! Листата шепнѣха нѣщо тайнствено, поточетата бърборѣха оживено, птичкитѣ пѣеха кръшни пѣсни. Всичко бѣше толкова хубаво, че не ми се искаше дори за моментъ да се отдѣля отъ тѣзи красиви кѣтове.

Дойде края на ваканцията. Върнахъ се въ Шуменъ. Записахъ се на училище.

Неусѣтно се измина ваканцията. Дойде новата учебна година. Съ нови и прѣсни сили почнахме учение.

Петинка Трифонова Желѣзкова
ученичка II а кл. I-ва прогимназия
Шуменъ.

Есень.

Бѣше тиха вечеръ. Тъмното и облачно небе като похлупакъ тежеше надъ земята. Колкото тъмниятъ похлупакъ слизаше по-низко до нея, толкова нощта ставаше по-страхотна.

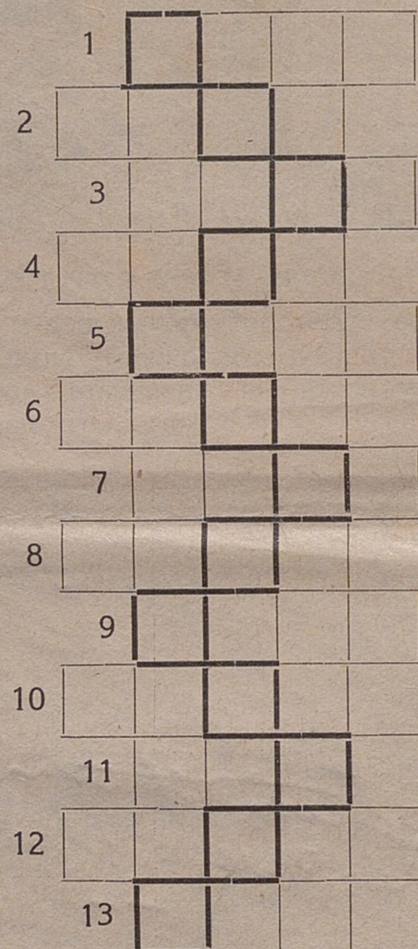
Следъ полунощъ, остъръ вѣтъръ процепи нощната тишина. Дърветата, които се бѣха сгушили дълбоко замислени подъ намръщено-то небе, потреперваха и съ жалба полюшнаха морнитѣ си клоне. Тѣ се вслушаха плахо въ тѣжната пѣсень на северняка. А той, размахалъ буйната си грива, съ ледена усмивка имъ разказваше, че тамъ нѣкжде отъ кѣмъ неговото царство е тръгнала на пѣтъ златокжд-

ра есень, съ корона на глава, съ златна рокля, обкичена съ дивно хубави цвѣта, и съ крила покрити съ блестящи сребърни звездички.

Измина се нощта. Зазори се. На ранина слънцето разжжса пурпурната си мантия и се показа бледо и унило. То цѣлуна съ тѣжна усмивка посърналитѣ листа, погали ги съ братска обичъ и имъ прошепна, че — следъ тѣжата радостъ идва, следъ мжглата слънце грѣе, а следъ страшна есень, люта зима — пролѣтъ иде!..

Тамара П. Иванова
ученич. I класъ.

РЕБУСЪ.

Въ надлежитѣ квадратчета да четете една мисълъ.

1. Гръцки пѣвецъ
2. студенокрѣвно животно.
3. Турско мжшко име.
4. Мжшко име.
5. Арменско мжшко име.
6. Рѣка въ Германия.
7. Рѣка въ Франция.
8. Монархъ.
9. Качество на човѣкъ.
10. Женско име.
11. Часть отъ тѣлото.
12. Годишно време.
13. Черенъ човѣкъ.

Задава: Димитричка Николова уч. III в. класъ
II Шуменска прогимназия „П. Воловъ“.

Последнитѣ часове на майка ми.

Между споменитѣ за ранното ми детство, най-ярко изпъква образа на моята майка, която почина много рано. А колко скѣпъ е той за мене! Поне снимка да имаше, срува ми се бихъ билъ най-щастливъ на свѣта, по цѣлъ день не бихъ снелъ погледа си отъ нея.

Ахъ, колко тежко е безъ майка!

Колкото годинитѣ се нижатъ, толкова по-мила и желана става тя за менъ.

Бѣше кѣсна есень. Студенъ вѣтъръ духаше презъ нощта. Мама лежеше на постелята и тежко, тежко дишаше. Лицето ѝ, като че ли горѣше отъ огънь, коситѣ ѝ се разпиляваха по коравата възглавница, а очитѣ

й — като неподвижни гледаха право нагоре — може би, кѣмъ небето.

Ние, по-малкитѣ, сгушени до печката, хвърляхме отъ време на време плахи погледи кѣмъ нея, безъ да смѣемъ да проговоримъ, или поиграемъ, както биваше друга вечеръ.

Тати, ту влизаше нервно, ту излизаше, безъ да знае какво да прави и какъ да ѝ помогне. Само отъ време на време смѣняше мократа кърпичка, що покриваше горещото ѝ чело.

Внезапно, мама извика, но тѣй страшно, че ние изтрѣпнахме отъ страхъ и останяхме като заковани по мѣстата си.

следва